

det Mindste skulle synes paa Cierens Beføstning, efter som det vil gaa ud over de mindre Bemidlede, og det vil ikke føre til nogen som helst Garanti mod Sygdommens Udbredelse. Det vil føre til, hvad jeg sagde allerede ved første Behandling, at i tyndt befolkede Egne ud mod Besterhavet, navnlig i Alitegne, hvor Vedtækningspengene blive til et ubetydeligt Beløb, vil Dyrlægehonoraret langt overstige dette. Der er ogsaa et andet Forhold, man maa tænke paa her, nemlig, hvorledes Forholdet er paa de store Gaarde og Herregaarde. De, der have praktisk Kjendskab til Sagen, ville vide, at Husmændene, som bo der i Nærheden, faae deres Køer bedækkede frit, paa Grund af, at de have daarlig Raad til at betale, men vedtages disse Bestemmelser, ville Cierne af de store Gaarde sige Nei og benytte Dyrene til deres egen Besætning og ikke til Fremmedes Dyr, hvorfor disse Folk som oftest ville komme til at gjøre lange Reiser for at faae Køerne bedækkede. Jeg vil derfor indstændig anbefale, at stemme for Vædringsforslaget under Nr. 23. I „Tidskrift for Landøkonomi“ findes trykt en Afhandling af Dr. Bang, som er en meget dygtig Forfatter, om Tuberkulosepørgsmaalet, og jeg hyder denne Mand min Tak for denne Afhandling og den Wei, han har vist, der bør gaaes for at modvirke dette Onde. I denne Afhandling udtaler Dr. Bang, at der væsentlig kun er to Veie at gaa. Den ene er den ligefremme Erstatning af Statens eller Amternes og Kommunernes Midler, saaledes som det finder Sted ved enkelte andre smitsomme Sygdomme, saasom Snive, Drens ondartede Lungesyge, Kvægpest samt Svinedifteritis; den anden er at lade det Offentlige yde Bidrag til private Assuranceforeninger, som tilstræbe Sygdommens Bekæmpelse ved Nedslagning af de syge Dyr. En tredje Wei, som er Oprettelsen af en tvungen Forsikringsforening, saaledes som man har det for Snive og Drens ondartede Lungesyge i Tydskland, mener han næppe vil blive gaaet hos os. Nu har Regjeringen valgt den Wei at yde Bidrag til private Foreninger, som oprettes for at modvirke Tuberkulosen, og som lade Dyrene undersøge af en examineret Dyrlæge. Denne Tanke er ført videre ud dels ved Dyrlægetilsyn og dels gennem Erstatning. Men det er efter min Formening den farligste og mest ubillige Wei, man kan vælge. Jeg mener, at denne Wei er ufremkommelig, og at ingen Rigsdag kan gaa ind paa den. Naar den ærede Forfatter havde haft noget praktisk Kjendskab til dette Forhold, vilde han vistnok næppe have anbefalet denne Wei. Nei, jeg

figer, der er kun to Veie at gaa, hvis vi skulde bekæmpe Tuberkulosen, nemlig enten at yde Tilskud fra Statskassens eller det Offentliges Side, eller ogsaa en tvungen Assurance med en Kopstat for hvert Kreatur. Hvis man nu vil ordne Forholdet ved Tilskud fra Statskassen, er der kun to Veie at gaa, thi den tredje bærer i sig selv den største Uretfærdighed. For det Første veed man jo, at naar en Mand har Tuberkulose i sin Besætning, kan han ikke blive Medlem af en saadan Forening, selv om han ønsker det og vil offere, hvad der forlanges. Foreningerne sige: Nei, den Mand optage vi ikke. Bestemmelsen vil ikke komme til at omfatte de Tilfælde, som den særlig skulde omfatte, nemlig, hvor Tuberkulosen i særlig Grad er tilstede. Jeg vil i Parenthes bemærke, at jeg ikke tror, at Tuberkulosen har en saa stor Udbredelse, som mange ville gjøre det til, uagtet jeg erkjender, at den har ikke saa ringe Udbredelse, og at der bør gjøres Noget for at bekæmpe den. Jeg tør sige det saa meget sikrere, som jeg har praktisk — ikke theoretisk, men praktisk — Erfaring i den Henseende gjennem 30 Aar. Jeg vil fraraade, at man gaar den Wei, at man paa lægger dem, som ikke faae nogen som helst Godtgørelse hverken ved Dyrlægetilsyn eller paa anden Maade, alle de Dyrder, som Lovforslaget paahyder. Man fratager Cierne Retten til fri Benyttelse og Anvendelse af deres Besætninger uden at hyde dem Nogetsomhelst i Erstatning. De mest Begunstigede i Samfundet giver man Noget; det er med andre Ord, man siger, at de, der have Lidt, skal man fratage det, de have, og de, der have Meget, skulle have Mere for at faae i Overflod. Saaledes er Regjeringens Forslag, og saaledes ere de Forslag, der ere stillede af Udvalget om Tuberkulosen. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa de enkelte Forslag, som ere stillede af Udvalget. Der kan være meget at sige til hvert af de Forslag, der ere stillede fra Udvalgets Side, men det skal jeg undlade.

Jeg har stillet et Par Vædringsforslag, og jeg har stillet dem saa moderat som muligt, idet jeg, selv om de ikke nu skulde faae Ministerens Billigelse, er overbevist om, at Ministeren ikke kan modstaa Bestræbelser i den Retning. Naar man gjør dem gjældende med Gstertryk her i Salen, og naar Bestræbelserne udenfor denne Sal ogsaa vedblive, vil Ministeren, selv om han gjør Modstand derimod nu, i Tiden komme til at gaa ind derpaa. Der blev udtalt af den ærede Ordfører, at man skulde lægge nøie Mærke til, hvorledes Ministeren stillede sig til mit Forslag; hvis han vilde gaa ind derpaa, kunde